

בפני כב' הנשיא: אל"ם נתנאל בנישו

המעורר: בلال וגייה מוחמד כאיד, ת"ז [REDACTED] (עצירה شاملיה/בקשות)
(באמצעות ב"כ עוזי מוחמד חסאן)

נגד

המשיבה: התביעה הצבאית
(באמצעות ב"כ רס"ן נעה שפריר)

ערעור על החלטתbihemish הצבאי בעופר (בפני כב' השופט סא"ל רון דלומי)
בתיק מס' 16/1892 מיום 16.07.05
(הערר נדחה)

תאריך הישיבה: 14 ביולי 2016, ח' בתמוז תשע"ו.

החלטה

מפקד כוחות צה"ל באזרה הורה על מעצרו המנהלי של המעורר למשך שישה חודשים, החל מיום 13.06.16.

זו זה בא לעולם בסיום תקופת כליאה של 14 וחצי שנים, שנגורעה על המעורר בעקבות הרשעתו בשורה של עבירות, בניכון חברות בחזית העממית, ושני ניסיונות לגרימת מוות בכוונה, בפיגועי ירי.

במסגרת הביקורת השיפוטית, אישר bihemish קמא את הוראותו המנהלית של המפקד הצבאי.
bihemish קמא קבוע כי:

"מבלול המידע שהועג בפוני עולה, כי במהלך תקופת מאסדו האחורה של המשיב, פעל המשיב בנסיבות ארגון החז"ע. המשיב היה בעל קשרים ומעמד מרכז בארגון וכל עז שתה עם יתר האסירים, זכת למעמד מופמי בין אסירים החז"ע. מן המודיען שהועבר לעוני עלה, כי המשיב לא הספיק את פעילותו בארגון אף תקופת המאסדו האורוכה בה האם שותה, אלא שימש בראש אסורי החז"ע בכלא מגידו, ומעל בהתאם לקידום מטרות הארגון במסגרת הכלא. אולם, הסיבה הבינה הוצאה צו המעצר המנהלי, הינה פעילותו במסגרת הארגון אשר לה שני מימדים, המimid הארגוני והמידה הצבאי. מן המודיען

שהובא לעייני, עליה כי המשיב היה מעורב בפעולות ממשעתיות בשני המימים, הן בנסיבות הכלא, והן בפעולות שתכליתה השפעה על מקום מגורי. כפי שציינתי, הפעולות זו מimed צבאי חמור ואילו לא מעורב של המשיב, היה משוחזר ומשלים מהלכים אלה.

על רקע קביעות אלה, הכריע ביהמ"ש קמא כי המידע מלמד על מסוכנות עתידית הנש��ת מן המערער לביטחון האזרע, מסוכנות אשר, גם בהתחשב במאשו הארוך, חייבה את מעצרו המנהלי בהתאם לקבעת המפקד הצבאי.

במסגרות הערעור על החלטה זו, חזר ב"כ המערער על מכלול טענותיו נגד צו המפקד הצבאי. ראשית, נטע כי ביהמ"ש קמא לא נתנו משקל ראוי לפגיעה האנושית הקשה שנגרמה לumarur עקב החודעה על מעצרו המנהלי ביום שהוררו המועד. הסגנון הטיב לתאר את חתוליכים העוברים על אדם הצופה להשתחרר בתוט ריצוי מאסר ממושך מאוד, וחילף השחרור המוחלט, מוצא עצמו במעטץ מנהלי.

שנייה, ציין הסגנון כי מרשו שהוא בבודוד מוחלט למשך שישה חודשים, עד לסיום מאשו. תקופת זו, בה נתק באופן מוחלט מהעולם החיצון, הייתה אמורה לנטרל את המסוכנות הנטענת.

מכל מוקוט, סבר ב"כ המערער כי המעוצר נבע מרצון לפגוע בumarur משיקולים זרים, הקשורים לעימותים רבים שהתרחשו בין לבין קצין מעורע של שירות בת הסורה. בעניין זה, ציין הסגנון כי האשמות שהוטחו כלפיו, בראשן הברחות עלון לאסירים קטינים, אין מבוססות, ואף הדברים שנרשמו כביכול מפיו בדו"ח תחקיר, לפייהם הוא מתכוון לחזור ולפעול בארגון החזית העממית, אך לא במישור הצבאי, לא נאמרו על ידו. הסגנון הוסיף כי מרשו שובת רעב עקב העול שנגרם לו.

באופן כללי יותר, טען הסגנון כי המעוצר מבוסט על מידע שמהימנותו מוטלת בספק, ונדרש לבדוק היטב מי עומד מאחורי מידע זה. בעניין זה, טען הסגנון כי המערער התלוון על קבלת טובות הנאה על ידי אסירים מרשות הכלא, וייתכן שהמידע, מקורו באנשים שהיו מעוניינים להפליאו, על לא עול בכספיו.

בנסיבות אלה, עתר הסגנון לביטול הצו, ולמתן אפשרות לumarur לחזור לחיק משפחתו ולהתחילה את חייו, בתוסת תקופת מאסר ארוכה.

מנגד, בקשה התביעה להוtier את החלטת ביהמ"ש קמא על כנה. התובע הפנה להחלטתו המפוררת של ביהמ"ש קמא, בה נדחו טענותיו של הסגנון לאחר קיום מספר דיונים. כך התייחס התובע לקבעת ביהמ"ש קמא, כי מהלך החפרדה שלumarur והמלצת גורמי הביטחון למעצרו המנהלי לא נבעו מסקסוך כלשהו עם רשות הכלא, או ממוקורות חורשי רעה. התובע הפנה לקבעת ביהמ"ש קמא כי המידע בעניינו שלumarur מפורת, מהימן ומוצלב, וכי אין בסיס לטענות שהועלו. מאידך גיסא, המידע החסוי מצבי על חומרה יתרה בנסיבות שלumarur, ועל העדר אמצעים פוגעניים פחות להפחיתת המסוכנות העולה מכך. בנסיבות אלה, סברה התביעה כי יש לדחות את הערעור, כאמור.

בתום שמיית טיעוני הצדדים, עיינתי במידע המודיעיני שעמד בסיס החלטת המפקד הצבאי להורות על מעצרו המנהלי של המערע. בהמשך, אף קיימתי דיון במעמד צד אחד, במסגרתו שמעתי את הסבריו נציגי שירות הביטחון הכללי, אשר לMahonת המידע ומהימנותו, וכן בוגע להערכת המשוכנות.

עjon במידע כאמור, אכן מASH את קביעותיו של BIHM"ש קמא בוגע לבסיס הביטחוני המובהק של ההחלטה להורות על מעצר מנהלי. עיינן זה, יש להציג, חדש חיטוב, כי לא נמצא יסוד לטענות הסגנון בוגע להתקינות, בכיקול, של קצין שב"ס, או עצורים אחרים, על רקע סכסוכים פנימיים בבית הסוהר. העילה למעצר המנהלי מצויה, כל כולה, בסיכון הביטחוני המובהק, אותו מציב המערע, סיכון אשר יוחמר ממשמעות אם ישוחרר. סיכון זה מבוסס על מידע עדכני, מהימן ומוצלב על ידי מקורות שונים, כך שאין לפפק במסקנה העולה ממנו באשר למשעו של המערע טרם מעצרו, וכוונתו לאחר שחרורו. יודגש עוד כי כל אלה מתיחסים לפרק הזמן הסמוך לשיא ריצוי העונש, כך שאין מקום לטענה שהסיכון יתישן, או שהמערע שינה את דרכיו.

החפץ הוא הנכוון. מהמידע עולה כי המערע לא הורט מASAרו הממושך, אלא עירב עצמו בפעולות עדכניות ובכירה בחזיות העממית, פעילות שנועדה לפוגע בביטחון האזר. פעילות מגוננת זו, בעלת מאפיינים ארגוניים וצבאיים, כך שקל להבין את הסיכון המהותי הטמון בה.

עוד אצין כי אף אני התרשם מהMSCOCNOT האמורה, לא פנה גם לאחר שהמערע הושם בהפרדה.

על רкуп האמור, יש לקבוע כי קיים בסיס מוצדק להערכת המשוכנות של שירות הביטחון הכללי, ועל פייה להחלטת המפקד הצבאי להורות על מעצר מנהלי, שנועד לצורך מניעתי ברור. לאור זאת, בנסיבות אחרות, הייתי מאשר ללא היסוס את המעצר המנהלי.

אלא שבעניינו, מחותסת נסיבה כבדת משקל הנוגעת לעובדה שמעצר מנהלי זה נכנס לתוקף מיד בזוט ריצוי עונשASAר ממושך מאוד. אמנם, כאמור, במישור עילת המעצר המנהלי, אין כל קשר ביןו לבין המאסר, ומשמעות המערע סיכון ביטחוני עדכני, אין בעובדה כי הוא שווה במאסר כדי לשמות את הבסיס לו. אולם, במישור האנושי, ללא ספק, קבלת הבשורה על המעצר המנהלי כשהמערע מצפה להשתחרר, מהויה פגיעה קשה.

אשר על כן, אל מול האינטראס הביטחוני העומד בסיס ההחלטה המעצר המנהלי, עומדת הפגיעה המועצת בזכויותו של המערע.

לאור האמור, התלבטתי האם ההחלטה המפקד הצבאי עומדת בבחן המידתיות. ברם, בסופה של שקלא וטריא, הגיעתי אף אני למסקנה שלעת הזון, גובר האינטראס הביטחוני. מסקנה זו מבוססת על מהות הסיכון, הטומן בחובו רכיב צבאי מובהק, ועל העובדה שהיא בכוחו של המערע למנוע את מעצרו ובכל זאתבחר להתמודד בפעולותיו המשוכנות.

לנוכח כלל האמור, ואף בשים לב לעובדה כי המערער בחור לשבות רעב, אף לטעמי, אין מנוס
מאישור הצו.

בהתאם, הנני דוחה את הערעור.

MOVED כי מצופה מוהמפיקד הצבאי לשකול בכבוד ראש כל אפשרות לחלופה פוגענית פחות, אם תוצע
כזאת, ואף בבואה חעת, את הצורך בהארכת הצו.

ניתנה היום, 27 ביולי 2016, כיון בתומו התשע"ו, בלשכה. מזכירות ביהמ"ש תעביר העתק החלטה
זו לידי הצדדים.

נשיא